

A SÁTÁN:

Hitünkkel kapcsolatos félelmeink, veszélyérzetünk központi „alakja”, mivel **hiányos hitbeli ismereteink szerint az ő sötét birodalma egy hatalmas, fekete „ellen-isten”-nel az élén az üdvösségünk megszerzésének legfőbb hátráltatója.** A kísértés révén szakadatlanul kárhozatra jutásunkon munkálkodik „beosztottjai” az ördögök által, és Demoklész kardjaként állandó veszélyben tart bennünket. Isten (valamilyen „sportszerűség”-ből kifolyólag, vagy mert nem bír vele) megengedi garázdálkodását, és kitesz bennünket az elkárkozás veszélyének. Mindezt azért, hogy bizonyítsuk alkalmasságunkat az örök üdvösségre, ezáltal kiérdemeljük azt. Mondván, „biztosítom számodra a szabad döntés lehetőségét jó és rossz között, nagyon sajnálom, magadra vess, ha saját rossz döntésed miatt elkárhozol”. Legbiztosabban az őszinte bűnbánat kinyilvánításával kerülhetjük el a kárhozat borzalmaival, akár egy eltékozolt élet utolsó pillanataiban hozott jó döntéssel. **Ez a gondolkodás,** bár rendelkezik igazság alappal, **rendkívül gyermeki.** A mesék világát idézi, de az igazi baj vele az, hogy súlyosan sérti Isten abszolút szeretetét, bölcsességét, és igazságosságát. Isten tehát ellátott bennünket ellenséggel, amit még tetézett egy másik szintén veszedelmes ellenséggel: saját testünkkel, aki a sátán szövetségeseként elkárkozásunkban mesterkedik?

Kicsoda tehát ő? A Sátán szó „ellentét”-et jelent. Tehát Isten törvényeivel szembefordult szellemek gyűjtőfogalma. **A vallási gyakorlatban a legmélyebre süllyedt, gonoszságban megátalkodott szellemek vezérért értik alatta.** A sötétség szelleme (mint szellemi erőhatás) léte és kísértő hatása tény, és az is tény hogy a sötét szellemi erők nem fizikai erők, hanem – negatív értelemben – életet, érzéseket, akaratot, cselekvési ösztönző hatást képviselnek. Ezen *intelligenciát* is képviselő erők együttesét „sátáni elv”-nek nevezhetjük, melynek megszemélyesítése –éppen a leírtak miatt – *valóság alappal rendelkezik.* Ily módon tudunk ugyanis beszélni róla, tetten érni, küzdeni ellene. Annak

ellenére, hogy maguk a legmélyebbre süllyedt – démonikus – szellemek testet öltése lehetetlen, kísértő erejük működik a világban, de - intelligenciájuk ellenére - bukottságuk és bezáratottságuk miatt **csak a kísértett személy közreműködése által tudnak hatást kifejteni.** Továbbá ezen erő „életet” és utánpótlást a megkísértettek *együttműködése által* nyerhet. A „kísértés” c. pontban leírtak szerint **a közbülső szellemfokozatok (ideértve magát az embert is) feladata a kísértés elszenvedése általi megerősödés és a süllyedtebb szellemtestvéreik feljebb emelése.**

A bűnös emberek és szellemek az isteni és a sátáni elvet vegyesen hordozzák, és e két erő hatása alatt állnak. Feladatuk az isteni erők asszimilálása és a sátáni erők elégetése saját magukban. Bűneinkért nem okolhatjuk a Sátánt, csak annyiban, amennyiben belsőnkben találhatjuk a Sátán egy darabját. Isten kegyelmét és szeretetét felhasználva tehát *alapjában véve magunkban kell keresni és megtalálni a bűn égő fekélyét és az ördögöt, mint a Sátán szolgáját.* Ekkor küzdhetünk eredményesen felemelkedésünkért az örök fény és öröm hazájába.

(Részlet a „Keresztény hittan útkeresőknek” c. könyvből)

A SÁTÁN LELEPLEZÉSE

(Részlet az „Utolsó óra munkásaihoz” c. mű III. kötetéből)

Fájdalom, az ember, mint bukott szellem, sohasem hajlandó önmagát hibáztatni. Nem engedi meg a hiúsága, a gögje, ami annyira hatalmas a lelkében, hogy még az az ember is, aki hisz, aki imádkozik, aki tudja, hogy neki javulnia kell, szívesen hártja át másra az okokat, a hibákat, csak önmagát ne kelljen okolnia.

A jóra törekvő, hívő és imádkozó embereknél is, akik az egyházak tanításából táplálkoznak, ez nyilatkozik meg a tudat alatt, amikor **minden rosszat az úgynevezett ördögre vagy sátánra háritanak.** Miután tudják, hogy a Krisztus szellemé-

ben törekvő léleknek nem illik mást kárhoztatnia és okolnia, tehát kárhozhatnak egy képzelt lényt: a sátánt, az ördögöt. Így beszélnek: „Az ördög rendezte így az életemet, az akadályozott meg ebben vagy abban, az vitt engem bele egészen ártatlanul a bajokba, a bukásba, a bűnbe, a katasztrófába”.

Még azok is, akik szellemhívők, a spiritisták, találnak maguknak mentséget. Miután ők a szellemvilágról szereztek maguknak ismereteket, abban keresik és találják meg azt, akire, vagy akikre átháríthatják azokat a terhelő következményeket, amelyeket magukból származtatni nem hajlandók. Azt mondják, hogy „az alantas szellemek avatkoztak az életembe”. Ha elragadja őket a harag, a gonosz indulat, azt mondják: „alantas szellem szállt meg”, ha az érzékiség szennye önti el a lelküket, akkor is egy ilyen szellemre hivatkoznak, és így tovább.

Én most, kedves testvéreim, le fogom előttetek leplezni ezt az ördögöt, vagy sátánt, mert egyrészt szeretnék titeket megszabadítani attól a misztikus félelemtől, amely ennek a szónak hallatára a lelkekben kél, mint egy gyermekben, akit holmi láthatatlan rémmel ijesztgetnek, **másrészt ki akarom a hőnötök alól venni azt a mankót, amelyre támaszkodtok, amelyre áthárítjátok azt a terhet, amely pedig a saját lelkekben van.** Mert nektek egészséges, felnőtt szellemekké kell lennetek, mégpedig lehetőleg minél előbb. Sem az nem méltó tehát hozzátok, hogy mankóra támaszkodjatok, sem az, hogy mint kis gyermekek féljeteek egy képzeletbeli fogalomtól.

Hiszen eddigi ismereteitekből tudjátok is, hogy a sátán, vagy az ördög, mint szellem nem létezik. Gondolkozzatok csak, miért nem létezik?

Képzeletetekben és nagyon sok ember képzeletében ott él ez a bálvány, mint valami szörnyű hatalommal bíró ellenisten, akinek fekete lelkekből hadseregek állnak rendelkezésére, aki ezeket a hadseregeket mozgósítja, és előnti velük az emberek lelki világát, hogy őket a kárhozatba taszítsa. És Isten, a szeretet Istene, mindezt megengedi (!). Gondolkozzatok csak rajta,

testvéreim, hogy ha volna egy ilyen szellem, mint ellenisten, hol lehetne, és milyen természetű lehetne ez?

Miután nagy és hatalmas szellem, csak a legmagasabb szférák-ból való lehet. Ugyan? Hát nektek, akik mégis csak jobbak vagytok, az ördögnél, minden erőfeszítésekkel sem sikerül egy jobb szférába feljutnotok, neki pedig, bűnökkel megrakot-tan, lehet?! Hiszen a magas szférák a ragyogó erényeknek és az isteni szeretetnek a tartályai! Nyilvánvaló tehát, hogy ez a kép-zelt valaki magasabb szférákban élő szellem nem lehet.

A mélyen bukott szellemek közül való megint nem lehet. Hiszen tudjátok, hogy a szellem bukásának arányában vá-lik folyton tehetetlenebbé; amint süllyed, abban a mértékben veszik őt körül olyan lelki és anyagi korlátok, amelyek a moz-gási lehetőségét lassanként olyan szűkre szabják, hogy kifelé hatni képtelen, csak önmagát emészti, gyötri, kínozza. Hiszen még többé-kevésbé ti is így vagytok, holott oly mérhetetlenül fölötte álltok a ti képzelt ördögötöknek; milyen csekély a ti kifelé való hatóképességetek, s mennyit gyötrődtek hibáitok miatt! Hát akkor a minden bűnökkel megterhelt sátánnak ho-gyan lehetne csaknem határtalan hatóképessége, s hogyan le-hetne ugyanolyan szabadsága?! Már pedig, ha ilyen ellenisten, ilyen ördög vagy sátán, mint uralkodó hatalom létezhetnék, akkor ez csak a legmélyebbre bukott szellemek közül való le-hetne. Azt pedig ti is tudjátok, hogy a legmélyebbre bukott szellemek már az anyagba vannak beágyazva holtan, tehe-tetlenül, összes erőiktől megfosztottan.

A magasban tehát nem székelhet egy ilyen hatalom, mert az a tiszta és büntelen szellemek világa, de a mélységben sem, mert ott megszűnt minden élet.

*

És mégis, különös: megfigyelhető, hogy az emberek életében azok a bajok, azok a kárhozatra vezető momentumok, amelyek őket fokról-fokra lesüllyeszti és egészen a meredély széléig vezetik, úgy sorakoznak fel, mintha csakugyan valami miszti-

kus rendező kéz, mintha valami láthatatlan kárhozatos hatalom csoportosítaná az eshetőségeket és következményeket, hogy azok végül annak a szegény léleknek a sorsát a katasztrófába döntsék.

Ez látnivaló, hiszen számtalanszor mondjátok, hogy az ellentét logikusan cselekszik, az ellentét ravasz, és előrelátással, számítással viszi véghez a maga kárhozatos művét. Ez a látszat tehát mégis azt a hiedelmet kelti, **mintha mégis volna egy ilyen hatalom. Az irodalomban is többször feldolgozták ezt a gondolatot, ezt az eszmét, és megszemélyesítették azt a láthatatlan hatalmat**, amely az élők cselekedeteit irányítja, amelynek kezében az élők csak olyanok, mint a bábszínház alakjai, amelyeket a színfal mögül mozgatnak.

Amikor ezt az ellenvetést teszitek, akkor itt álltok egy misztikus kapu előtt, amely mögött ezt a láthatatlan valakit sejtitek, akinek tulajdonítjátok nagyrészt még ti is az életetek balsikereit. Én tehát most egy pillanatra megnyitom nektek ezt a misztikus kaput, hogy meglássátok, ki van mögötte ... és ti csodálkozva fogjátok szemlélni, hogy a mögött a misztikus kapu mögött **az a titokzatos kéz, amely a ti boldogtalanságotokat, sikertelenségeket, sokszor bukásokat rendszeres, céltudatos, előkészített munkával viszi véghez, ez a titkzatos kéz... ti magatok vagytok, a ti magatok lelki érzései és törekvései, amelyek hozzátok vonzzák a körülöttetek levő fluidvilág személytelen erőit.**

Előbb azonban néhány fogalmat kell tisztáznunk.

*

Háromféle természet érezteti hatását a világmindenségben: az *isten*i természet, a *sátáni* természet, és a kettő vegyüléke, a *bűnös* természet. Próbáljuk először a „természet” fogalmát tisztázni ebben az értelemben. *A természet ebben az értelmezésben nem más, mint az a mód, ahogyan valaki az érzéseit, az elgondolásait érvényesíteni törekszik.* Ez a természet tehát egy bizo-

nyos elv, az egyénnek az elve, amely nemcsak a tetteit, hanem az érzéseit és gondolatait is jellemzi.

Minden ember természete más és más. Árnyalatilag minden embernél más és más az a jelleg, az elv, az a mód, az az irány, amelyet az érzései, gondolatai, cselekedetei követnek. Az Isten természete az, hogy a Belőle kiáramló erő mindenüvé, ahová csak áramlik, boldogságot, kiegyenlítést, világosságot, jót, egészséget, reménységet, életet visz magával.

Az isteni elv tehát bizonyos erőáram, amely az Istenből árad ki a teremtettségre, és érzelemmel, értelemmel, erővel és akarattal telítetten viszi ezt a természetet mindenki számára, aki csak a világon él, sőt minden számára, ami csak a világon létezik. Ezzel ellentétben a sátáni természet (ahol sátánit csak mint jelzőt használom) olyan természetű erő kiáramlás, amely mindenhatóvá szomorúságot, gyűlöletet, sikertelenséget, az élet megcsökkenését, a halált törekszik vinni.

A kettő közt van a bűnös természet, amelyben vegyülve van az isteni természet a sátáni természettel.

„Az ember bűnös természettel születet” — ezt mondja az írás. Mit jelent ez? Ez azt jelenti, hogy az emberben, aki a földön él, (és az emberhez közelálló szellemvilágban is) nagyon kevés isteni tendencia mellett nagyon sok sátáni, ellenszegülő tendencia él, és így belőle ilyen kevert erő sugárzik ki. Amikor erőről hall a testben élő ember, aki hozzá van kötve a tárgyi világhoz, önkéntelenül is a tárgyi világban ismert erőkre gondol; azokra az — (jobb kifejezést nem találok) — üres erőkre, amelyek csak mechanikai hatást fejtenek ki, mint amilyen a nehézségi, a gépi, az elektromos erő, és így tovább.

Amikor azonban majd kiszabadultok ebből a sártestből, és felendültök egy magasabb világba, ahol a föld vonzóereje többé nem hat rátok, ahol a természetetekből az a rész, amelyet sátáni természetnek neveztem, lemarad, látni fogjátok, hogy *az egész teremtettséget át- meg átjárják erőáramok; ezek hordoznak magukban mindenféle hatást, és ezekben az áramokban az*

egyénesült szellemek, csak mint parányi pontok mozognak. Csodálattal és gyönyörrel fogjátok akkor szemlélni, hogy **ezek az erők telve vannak érzéssel, értelemmel, akarati tendenciákkal, éppen azért, mert ezek az erőáramok élő, érző, gondolkozó és akaró lelki lények produktumai.** Ez a körülmény magyarázza meg azt, hogy amint ezek az erők hatnak, a bennük rejlő értelmi elemnél fogva a maguk természetete szerint logikusan használják fel és csoportosítják a lehetőségeket, a történéseket, a jelenségeket az életben úgy, hogy a dolog olybá tűnik fel, mintha mindig egyének mozognának és cselekednének a háttérben.

Első pillanatra talán különösnek tűnhetik előttetek ez az állítás, de ha egy-két példával megvilágítom, remélem, egészen közel tudom hozni a lelketekhez ennek a megértését. A legmagasabb példa Isten. Isten sincs jelen, mint szellem, mindenütt, hanem csak az az erőáram, amely Istentől árad, a leghatalmasabb, a legfenségesebb és legtökéletesebb erőáramlás, amely a magas, az alsó, de még a megholt világokat is áthatja.

Mivel ez az erőáram Istentől, a Bölcsességből, a Szeretetből árad, ennél fogva mindazokat az értelmi és érzelmi princípiumokat tartalmazza, amelyek abszolút logikusan rendezik az eshetőségek és a dolgok egymásutánját annak a célnak érdekében, amelyet Isten tűzött a teremtetés elé. A Belőle áradó erőáram tartalmazza Isten princípiumait: Isten bölcsességét, szeretetét, akaratát, és viszi bele az élet minden mozzanatába olyan mértékig, ameddig az ezt az áramot elfogadni képes és hajlandó. Ez az, amit így neveztek: kegyelem, vagy gondviselés.

De mondok egy egészen egyszerű példát is — amely hozzátok egészen közel fekszik — arra vonatkozólag, hogy az egyéni szellemekből eredő áramok nem üres mechanikai erők, hanem értelemmel és logikusan ható és cselekvő erők. Azoknál a kísérleteknél, amelyekkel fizikai jelenségeket óhajtotok előidézni, bizonyos időre van szükség, míg a résztvevőkből kivont

erők árammá egyesülhetnek, hogy ez az áram hatásokat tudjon produkálni. Amikor ezeknek az áramoknak az egyesülése bekövetkezett, akkor ezek az áramok képesek intelligens jelzéseket és tüneményeket produkálni *még akkor is, ha egyelőre szellemek nincsenek is jelen*, illetőleg nem kapcsolódtak bele, *egyszerűen azért, mert ezek az erők intelligens lények, emberek lelkéből áradtak ki, tehát telítve vannak a jelenlévők érzelmi, értelmi és akarati princípiumaival*. Amikor azután ezek az erők ködszerű, látható formát öltenek, de még inkább, amikor ektoplazmává sűrűsödnek, akkor nem szabad megérinteni, *mert fájdalmat okoznak a médiumnak, akihez ez az erőtömeg kapcsolva van*. Hiszen emberi lélekhez is csak azért kapcsolódhatnak, mivel ahhoz hasonlóan telve vannak érzelmi és értelmi erővel, amelyet a jelenlévők lelke adott bele. *Gondoljatok a fluidok megnyilatkozására!*

De van ennél sokkal egyszerűbb példa is: a delejezés. A delejező akaratkifejtésével a delejezetre a maga lelkéből visz át erőparányokat, azt is mondhatnám: lelki parányokat. Ez a delejes áram tehát, amelyet a delejezetre ráönt, nem üres erő, hanem *értelmi és érzelmi tartalommal ellátott erő*. *Bizonyítja, ezt az, hogy hosszabb ideig való delejezés következményeképpen a delejezett átvesz a delejező tulajdonságaiból, érzéseiből. Az áram vitte magával ezeket a lelki, értelmi és érzelmi princípiumokat a delejezetre.*

(Csak melleleg jegyzem meg, hogy éppen ezért nagyon meggondolandó, hogy ki nyúl hozzá a mágiának ehhez a formájához, és jobb inkább nem alkalmazni, mint meggondolatlanul bánni vele, mert az avatatlan, vagy az olyan terheléssel megrakott lélek, aki maga sem ura magának, csak rosszat adhat, s az eredmény rosszabb lehet, mint ha semmit sem csinált volna.)

Ez azonban kívül esik azon, amiről én ma beszélni akarok.)

Még csak egyet említek meg. *A testetek és lelketek minden atomja tartalmazza a ti egész természeteteket; s ahogyan egy-egy parány a testeteket elhagyja, magával viszi a ti lelki arco-*

tokat. Ez azt jelenti, hogy az az erőáram, amely az élőbből indul ki, érzést, intelligenciát és akarati tendenciát visz magával.

*

Így állván a dolog, most már megmondhatom nektek, hogy azok a bajok, azok a szerencsétlenségek, azok a balsikerek, azok a nehézségek, amelyek az életeteket itt-ott meghomályosítják, s életetek útjára árnyékot vetnek, nem a nem létező ördög-től, nem az alantas szellemek megszállásából erednek (nagyon ritka, kivételes esettől eltekintve). **Hanem azoknak az erőkisugárzásoknak a hatásai, amelyek a bűnös természetű lelkekből folyton áramlanak a világba, annyira, hogy ha az Istenből eredő életáram nem állana folyton ott enyhítő, semlegesítő hatásával, akkor ez a maga túlsúlyával egyszerűen lehetlenné tenné magát a puszta életet is.**

Hol van tehát az ördög? Bent, az emberi szívben. Azt mondta az Úr, hogy „az Isten temploma vagytok”. De Isten temploma mellett, amely a lelketekben, a szívetekben csak egy parányi kunyhó, az ördög palotát épített, mert a pokol, a sátáni természet sokkal nagyobb, hatalmasabb erőket áraszt ki az emberi lélekből, mint a benne igen gyengén képviselt isteni természet.

*